

Arrest

**Nr. 64 340 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MUYLAERT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Puliyanukulam, Vavuniya, Sri Lanka. U kende reeds problemen tijdens het vredesbestand waarin u bepaalde mensen bij de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) aangaf als zijnde medewerkers van de overheid in uw regio. Daardoor had u problemen met het Criminal Investigation Department (CID). U verklaarde verder dat uw jongere broer, X, lid was van de LTTE. In augustus 2008 diende u uw woonplaats te verlaten wegens het oorlogsgeweld. U vluchtte naar Muthaivan Kaddu, waar u tot december 2008 verbleef. Toen diende u opnieuw te vluchten. U ging naar Mankulam, waar u een maand verbleef. Vervolgens vluchtte u naar Punnainieravi en eind februari vluchtte u uiteindelijk naar Valayanmadam waar u werd opgepakt door de Sri Lankaanse troepen. Samen met uw moeder belandde u in een kamp voor "Internal Displaced

People" (IDP) in Cheddikulam. Omwille van uw broer kende u problemen tijdens uw opsluiting in het "IDP kamp". U verbleef daar drie dagen. De autoriteiten zouden u en uw moeder ondervraagd hebben over uw broer. Nadien werd u, samen met verschillende jongeren, overgebracht naar een geheim kamp. Via de buurman van uw tante, die daar goederen kwam leveren en u herkend had, kwam uw familie te weten waar u was. Op 6 december 2009 kwam u vrij uit het kamp, nadat uw tante de bewakers van het kamp had omgekocht. Een busje kwam u ophalen in het kamp en bracht u naar uw tante. De dag na uw vrijlating reisde u samen met een smokkelaar naar Colombo. Van daaruit reisde u met een paspoort op uw eigen naam via India en een Afrikaans land naar Europa. Op 15 december 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw partner, Kunarathnam Parsana (O.V. 6.546.859), met wie u niet officieel gehuwd bent, doch met wie u samenwoont in België en met wie u hier een kind kreeg in december 2010, verliet Sri Lanka reeds in september 2009. Ze reisde naar Europa waar ze in een voor u en haar onbekende plaats diende te wachten alvorens u in Europa aankwam, waarop jullie samen naar België reisden om asiel aan te vragen. Uw partner verklaart dat haar familie en zijzelf eveneens problemen kenden met de overheid in Sri Lanka.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte en een bijstandskaart van het IDP kamp. Uw echtgenote legde eveneens haar identiteitskaart en geboorteakte voor, alsook een schoolkaart, de overlijdensakte van haar moeder en de geboorteakte van jullie kind.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen zijn er namelijk vragen gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter sprak over uw opsluiting in een IDP kamp in Cheddikulam (zie vragenlijst DVZ p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) daarentegen verklaarde u na drie dagen opsluiting in Cheddikulam te zijn overgebracht naar een ander, onbekend, kamp (zie gehoorverslag CGVS p. 4). De vaststelling dat u op de DVZ geen melding maakte van uw maandenlange opsluiting in dit tweede kamp, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen, temeer het hier niet blijkt te gaan om een gewoon "IDP-kamp" maar wel om een speciaal kamp waar u na ondervraging samen met andere jongeren werd overgebracht, wat doet vermoeden dat het hier eigenlijk om een "High Security Camp" gaat. Dat u bovendien uit dergelijk kamp louter door omkoping zou zijn vrijgelaten is niet overtuigend.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor het leger nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder problemen de checkposten van het leger tussen Vavuniya en Colombo kon passeren. U verklaarde namelijk dat de smokkelaar met de mensen aan de checkposten sprak en u daarna verder kon reizen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Indien u een gegronde vrees zou koesteren ten aanzien van het leger, zou u echter niet probleemloos voorbij de controleposten kunnen passeren. Hetzelfde geldt voor uw vertrek vanuit Sri Lanka. Uw verklaring dat u met een paspoort reisde op uw eigen naam (zie gehoorverslag CGVS p. 10) doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees ten aanzien van het Sri Lankaans leger en dus ook de Sri Lankaans autoriteiten.

Verder dient te worden verwezen naar enkele tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reis van Sri Lanka naar België. Wanneer tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd met welke luchtvaartmaatschappij u van India naar Afrika bent gevlogen, beweerde u dit niet te weten. Verder wist u ook niet in welk Afrikaans land u geweest bent (zie gehoorverslag CGVS p. 9). In uw verklaringen die u aflegde voor de DVZ staat nochtans dat u met Kenya Airlines vloog (zie verklaring DVZ p. 5). De vaststelling dat u de ene keer wel weet met welke luchtvaartmaatschappij u bent gereisd en de andere keer beweert dit niet te weten doet dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid in het algemeen.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat uw partner al in Europa was op het moment dat er nog niemand wist waar u was. Indien u in september 2009 al maanden ergens in een geheim kamp zat opgesloten

zonder dat iemand op de hoogte was van waar u zich bevond en of u nog leefde, is het niet aannemelijk dat uw partner bij haar vlucht naar België gedurende drie maanden ergens in een onbekend land wacht tot u haar komt vervoegen. Uw verklaring dat uw partner gedurende drie maanden op u heeft gewacht, doet dan ook vermoeden dat uw reis al eerder werd gepland. Dit vermoeden wordt nog verder gesterkt door uw verklaring dat u op 6 december uit het legerkamp kon ontsnappen en al op 10 december Sri Lanka heeft verlaten. Het is namelijk weinig aannemelijk dat uw reis, inclusief paspoort, reeds vier dagen na uw vrijlating volledig is geregeld. De geloofwaardigheid van uw opsluiting in het "geheim legerkamp" komt dan ook verder in het gedrang.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner K.P. (...) (O.V. 6.546.859) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204, stuk 7 in bijlage van het verzoekschrift). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Zoals verzoeker stelt moet niet bewezen worden dat de vervolging effectief zal plaats hebben of reeds plaats gehad heeft (stuk 8 in bijlage van het verzoekschrift).

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn opsluiting in het tweede kamp omdat hij hiertoe niet de gelegenheid kreeg. Er werden hem immers onmiddellijk andere vragen gesteld. Het gehoor was bovendien heel kort en er werd enkel een antwoord op gerichte vragen verwacht.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. Er kan uit de Verklaring worden afgeleid dat verzoeker geen verblijf in het tweede kamp wilde vermelden. Verzoekers stelde immers *“Mijn jongste broer, Ganesan, was lid van het LTTE en daardoor kreeg onze familie een slechte naam, LTTE steunende familie. Daardoor kregen mijn moeder en ik veel problemen bij het leger in het kamp, Settikulam, ze ondervroegen ons steeds waar mijn broer was. Ik kon op 15 december 2009 ontsnappen uit dit legerkamp door een bewaker om te kopen”* (Vragenlijst, p.2, punt 5). Uit verzoekers verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dan ook uitdrukkelijk dat verzoeker stelde dat hij uit het kamp Settikulam ontsnapte en niet uit een tweede geheim kamp waar hij volgens zijn verklaringen tijdens het gehoor naar zou zijn overgebracht met andere jongeren (gehoor, p. 4). Deze verklaringen zijn niet eensluidend en coherent.

2.1.3. Verzoeker stelt met betrekking tot het zonder problemen passeren van de checkposten tussen Vavuniya en Colombo en bij het verlaten van Sri Lanka dat hij niet zelf naar de ambassade ging om zijn paspoort te regelen en dat hij enorm heeft gevreesd toen hij de controleposten passeerde. Zijn reisagent zorgde er echter voor dat alles goed verliep. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen in de lijn zijn met algemeen bekende feiten en met de verklaringen van zijn echtgenote.

Dit overtuigt niet. Verzoeker stelt dat hij verschillende checkposten passeerde zonder zelf gecontroleerd te worden (gehoorverslag, p. 18). Het is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar gesteld wordt: *“U verklaarde namelijk dat de smokkelaar met de mensen aan de checkposten sprak en u daarna verder kon reizen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Indien u een gegronde vrees zou koesteren ten aanzien van het leger, zou u echter niet probleemloos voorbij de controleposten kunnen passeren.”*

De Raad meent zoals verweerder stelt dat het verlaten van Sri Lanka met het gebruik van een document op verzoekers eigen naam een aanwijzing is dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht

van zijn autoriteiten stond. Dat hij zich zelf niet tot de ambassade -vermoedelijk voor het bekomen van een visum- zou hebben gewend wijzigt daaraan niets.

Dit is ook strijdig met de verklaring van verzoeker dat hij in Sri Lanka problemen had met de CID (*Criminal Investigation Department*) daar hij tijdens het vredesbestand twee mensen in zijn regio bij de LTTE aangaf en hij door deze dienst gezocht werd voor zijn vertrek (gehoorverslag, p. 21).

2.1.4. Verzoeker weerlegt het motief van de bestreden beslissing dat zijn partner reeds in Europa was tijdens zijn detentie in een geheim kamp en de regeling van zijn reis op vier dagen niet. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.1.5. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ondanks de richtlijnen van het UNHCR waarin wordt gesteld het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka niet meer voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Verzoeker heeft immers af en toe telefonisch contact met zijn moeder die nog in Sri Lanka woont en zij meent dat de situatie er nog steeds ernstig is. Ze krijgt ook vaak de vraag waar haar zoon is en de bedreiging dat indien hij gevonden wordt, hij de dood riskeert.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat wat betreft de inschatting van de veiligheidssituatie van Tamils uit het noorden en het oosten van Sri Lanka dat de getuigenis van verzoekers moeder niet volstaat om de conclusies van het UNHCR betreffende deze situatie te weerleggen.

Wat betreft de persoonlijke problemen die volgens verzoekers moeder nog steeds zouden voortduren en verzoekers stelling dat hij volgens zijn moeder nog steeds zou worden gezocht en hij de dood riskeert meent de Raad dat dit loutere beweringen zijn die geen bewijswaarde hebben.

2.1.6 Verzoeker stelt dat er wel degelijk sprake is van vervolging omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie daar hij bedreigd werd omwille van de activiteiten van zijn broer bij het LTTE en omdat hij problemen had met de CID (*Criminal Investigation Department*) daar hij tijdens het vredesbestand twee mensen in zijn regio bij de LTTE aangaf (gehoorverslag, p. 21).

De Raad meent dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Het asielaanvraag van verzoeker is niet geloofwaardig.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen afzonderlijk degelijk onderzoek gevoerd heeft naar de subsidiaire beschermingsstatus. In geval van terugkeer vreest hij een mishandeling door het leger strijdig met artikel 3 van het EVRM en zijn moeder heeft in Sri Lanka nog vaak problemen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De loutere verklaring dat zijn moeder in Sri Lanka nog vaak problemen heeft is in dit verband geen bewijs.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS